

наха други, азъ нито съмъ го чакалъ, нито съмъ го желалъ. Ако въ нѣщо съмъ виновенъ, то е въ туй, че ей-тъй, на шега и азъ се оставихъ да ме носи тази мълва. И то само затуй, защото ме доближаваше до тебе...

Евгения

Ахъ, да. Виждамъ. Но то не може да остане тайна. (Става).

Д-ръ Кондовъ

Какво да правя, Евгенио? Бѣхъ се измжчилъ, отчаялъ се бѣхъ. Баща ти навсѣкжде се заканваше да ме уволни, да ме махне отъ тука. Майка ти не искаше да чуе за мене, защото съмъ билъ беденъ. Не можехъ да те видя, не можехъ да ти пиша, какво да правя?

Евгения

Ахъ, какъ се измжчихъ и азъ! Не отидохъ сама на чифлика — заведоха ме. Мама всѣки день ми се караше. „Докторътъ ли? — казва — тоя нищо и никакъвъ чиновникъ, тоя голтакъ. Никога! Ей-тукъ ще те вържа съ вериги, ще изгниешъ тука въ чифлика, но на него нѣма да те дамъ!“ Колко съмъ плакала!

Д-ръ Кондовъ

А баща ти?